

Качи са Скобелевъ на сѣдлото.... Румунинѣтъ къмъ него.

— Ще заповѣдате ли на кого да проводя смѣтката?.... За паритѣ.....

— А нѣ при баща ми.... Ради Бога тате, заплати.... Азъ послѣ ще ти ги повѣрижъ.....

Камчикъ на коня, и когато Димитрий Ивановичъ са о-помни, и Скобелевъ и полушубкитѣ бѣхъ вече далечъ.

„*Noblesse oblige*“ и стареца заплати споредъ смѣтката, а дежурнитѣ части на девизията са облѣкохъ въ топли полушубки. Благодарение на това обстоятелство, когато ний прѣминавахме балканитѣ, въ Скобелевскитѣ полкове, не бѣше нито едѣнъ замръзналъ.... Азъ вспоминаямъ само този ничтоженъ и нѣколко смѣшенъ даже фактъ, за да покажъ, до каква стѣпенъ младийтъ генералъ бѣше способенъ да не отетѣжива прѣдъ нищо, въ тѣзи случаи когато нѣщо бѣше нужно на неговитѣ отрядъ, на неговитѣ солдати.....

Относлѣ старецътъ-баща дохожда вече въ Казанлъжъ въ отрядътъ.

— Не та ли е срамъ.... Почна той да онеправдава синѣтъ си.

— Юнаци! Поблагодарете баща ми.... Вий неговитѣ полушубки носите! разсѣмъ са синѣтъ.

— Най покорно благодаримъ, ваше-ство!....

— Хубавъ.... Е, ти, братко, даромъ рѣка не цалувашъ.... Азъ тогава само това не съобразихъ.

Смѣхътъ етана още по²силень....

У бащата съ синѣтъ бѣхъ и искрени и въ това сѣщото време извънредно комически отношенията.... Тѣ бѣхъ въ едни чинове, но синѣтъ са виждаше по старши, защото той командувахе по голѣмъ отрядъ, той имаше на шията си Георгиевъ и т. н. Това бащата и радваше и разсърдуваше въ едно и сѣщото време....

И все пакъ азъ съмъ по старшии отъ тебе! почнуваше по нѣкога да му упрѣкава синѣтъ.

Димитрий Ивановичъ мълчи....

— Служихъ, служихъ и са дослужихъ до това щото азъ та прѣварихъ..... Неужели на тебе, тате, не е обидно....

— А азъ пари нѣма да ти дамъ.... Обаждаше са най послѣ Димитрий Ивановичъ.

— Тоеостъ какъ това? ококорваше са синѣтъ.